

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Nu, wat hooren wij in het evangelie dat wij ontvangen hebben? „Eene stem van blijdschap! Eene stem van genade uit den hemel; en eene stem van waarheid uit de aarde; blijde tijding voor de dooden; eene stem van blijdschap voor de levenden en de dooien; blijde tijding van groote vreugde; hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten dergenen, die goede boodschap brengen van het goede; en dergenen, die tot Zion zeggen: Zie! uw God regeert. Gelijk de dauw van Karmel, zoo zal de kennis Gods op hen nederdalen.”

LEER EN VERBONDEN, Afd. 128 : 19.

No. 4.

15 Februari 1905.

10de Jaargang.

OOGEN HEBBENDE, ZIEN ZIJ NIET.

Door Professor J. H. EVANS, van de Latterday Saints-Universiteit,
Salt Lake City, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)

(*Vervolg van bladzijde 31.*)

Inderdaad, wanneer wij den aard van de vroegere boodschap, en wat dat aangaat van eenige boodschap die God ooit den menschen gegeven heeft, in overweging nemen, kunnen wij juist het tegendeel verwachten van datgene waaraan wij altijd gewoon geweest waren in onze eigen handelingen; want Gods wegen zijn niet gelijk 's menschen wegen. Op bijna ieder punt streden zijne leeringen met Joodsche overleveringen; iedere bijzonderheid van zijn aardse leven kwam in botsing met de verwachting die het volk aangaande den Messias koesterde. Zij verwachtten een heerscher; hij was aller dienstknecht. Zij zagen uit naar praal en pracht, zij vonden een nederigen Galileër, arm en bescheiden, zonder waar hij het hoofd nederlegge. Zij verwachtten politieke onafhankelijkheid, maar zijn koninkrijk was niet van deze wereld. Tegen de geleerdheid van Hillel en de scholen stelde hij de opvoeding die hij in stilte en eenzaamheid ontvangen had. Johannes kwam „noch etende, noch drinkende”; ziet! Jezus was „een vraat en wijnzuiper, een vriend van tollenaars en zondaren”. Aldus was het door zijn gansche leven heen. De opgehoopte overleveringen van een duizend jaren verwierp hij als van geen waarde.

Zoo is het met het „Mormonisme” geweest. In plaats van hetgeen verwacht had kunnen worden, heeft het ongewone plaats gehad.

Geen vervorming van de voorhanden bouwstoffen, hoe oud en geëerbiedigd ook; geen hervormer met schoolopvoeding, beschaving en maatschappelijken rang; geen bijleggende houding tegenover de talrijke en machtige sekten van den dag: maar in stede daarvan, een wegwerpen van elk stukje van het oude kleed als te veel gedragen voor het nieuwe gewaad; een geringe knaap zonder iets wat men een geschiktheid voor de positie zou kunnen noemen, een stout en onbuigzaam front tegenover de gansche wereld. Zoodanig is het „Mormonisme”. Het is niet een opgelapte godsdienst, niettegenstaande tegenovergestelde beweringen. De allereerste roep die het uitte bij zijn geboorte was dat al de kerken bedorven waren geworden en dat de leeringen van de geestelijkheid den Heere een gruwel waren. Al de ceremoniën en sacramenten, de doopen en verordeningen, de predikingen en bekeerlingen veegde deze nieuwe godsdienst als puin ter zijde. Zijn genius en geest verschilden van den genius en geest van deze afvallige sekten; zijn werk moest op een onderscheiden wijze gedaan worden; het was onbesmet, niet door onreine vaten gegaan zijnde. Het „Mormonisme“ heeft daarom niets gemeen met de hedendaagsche geloofsbelijdenissen. Het is niet van de wereld en daarom haat de wereld het.

III.

Enkele schrijvers van onzen tijd wenden in hun pogen om een bevredigende verklaring van het „Mormonisme“ te geven, voor te gelooven dat de ware uitlegging van zijn macht ligt in de toestanden die zijn geboorte omringden. Het „Mormonisme“, zeggen zij, was het kind van zijn eeuw en omgeving. En zij vertellen verder van de godsdiensttoestanden, die in de negentiende eeuw in het westen van den New-York-Staat heerschten. Het land was nieuw; een godsdienstgolf sloeg over de natie; het volk was lichtgelovig wat godsdienstzaken betreft; de predikers van deze buurt waren bijzonder onrechtzinnig in vele opzichten. Bovendien waren de familiën Smith en Mack altijd van de allergodsdienstigste geweest van den eersten emigrant uit de Oude Wereld af tot Joseph toe, in welken laatstgenoemde dit godsdienstig gevoelen een climax, of hoogste punt, bereikte. Het geloof van het vroegere geslacht der Macks was door de aan verbeeldingskracht rijke ziel van Joseph's moeder, Lucy, gegaan en barstte eindelijk uit in de open visioenen van den jeugdigen ziener. De lange door deze personen loopende voorbereidingsloopbaan vereenigde zich met de zeer gunstige toestanden die in de buurt van New-York heerschten, om de afwijking van het „Mormonisme“ in 1830 voort te brengen. Zoodanig zijn de conclusiën, waartoe degenen die het zoeklicht der moderne wetenschap op dezen verbijsterenden godsdienst geworpen hebben, gekomen zijn.

Nu, veel van deze werkelijk lof-verdienende uitlegging zouden de Heiligen der Laatste Dagen zelf gewillig zijn aan te nemen, ofschoon

niet precies als hunne vrienden het uitgedrukt hebben. De leiders van de Kerk, van het begin tot op den huidigen dag, hebben hun geloof te kennen gegeven dat de tijd rijp was voor God om zijn werk naar voren te brengen. De kaars van dit evangelie der laatste dagen zou uitgesnoten zijn geworden door de ongezonde macht van het Pausdom, zelfs zoo zij niet boven het begrip van het ezelsdomme en onder de plak der geestelijkheid zittende volk der middeleeuwen ware geweest. Het herleven van geleerdheid, het opwekken van den vrijheidsgeest en de hervorming waren noodig om de boeien, geestelijk en tijdelijk, af te schudden van de handen van den gevangene. De brandstapels van Smithfield, in Engeland, en van Salem, in Amerika, moesten eerst tot asch versmeulen voordat de laatste boodschap aan de wereld toevertrouwd kon worden; de duif moest verscheidene malen uit de ark gezonden worden, om te zien of de wateren verminderd waren. Dan schijnt er een algemeen gevoelen naar God geweest te zijn, een verlangen naar meer geestelijk licht, een vurige oegerste naar iets duurzamer dan in de bestaande sekten gevonden kon worden. De Wesleyaansche beweging had de algemeenheid van dit gevoelen aangetoond. Geen tijd kon derhalve, volgens der Heiligen eigen geloof, gunstiger geweest zijn. Zoover kunnen wij in de uitdrukkingen van deze verklaring toestemmen.

Maar wat hebben wij gewonnen door dit alles toe te geven, of zelfs zooveel als onze vrienden ons zouden willen toegeven? Zijn wij eenigszins nader bij een uitlegging? Verstaan wij eenigszins beter de krachten die aan de werken van dit geloof ten grondslag liggen?

Hier valt een zaad in de aarde. Het ontkiemt in een plant, en schiet op tot een reuzeneik, onder wiens takken de vogelen des hemels en de beesten des velds aangename schaduw en bescherming vinden. Hoe gebeurt dit alles? De plantenkenner kan ons vertellen van de toestanden waaronder deze groei teweeg gebracht is, hij kan de vochtigheid en warmte van de aarde uitleggen, de voedende eigenschappen van regen en zon; hij kan ons zelfs vertellen dat hij in het zaad den grooten eik in miniatuur gezien heeft, en dat de boom slechts het groot geworden tengere plantje is. Maar zijn wij in den lichtsten graad eenigszins nader aan het begrip van de geheimzinnige in het zaad opgesloten krachten, die de bouwstof vormen tot een prachtig en nuttig ding?

Hier, wederom, is een geringe knaap, opgroeiende aan de oevers van de Avon. Geboren uit alledaagsche ouders, heeft hij ternauwernood de gewone voordeelen van schoolopvoeding en samenleving. Er is niets dat hem onderscheidt van andere jongens in de buurt, anders zou de toornige Lucy zich wel gewacht hebben sommige zijner jongensachtige guitenstreken te bestraffen. Toch groeide uit dezen jongen den duizendzijdig ontwikkelden Shakespeare, een man wiens naam heden aan het hoofd staat van de letteren in de wereld, en wiens werken

bestudeerd worden als het voortbrengel van een voortreffelijken genius. Hoe is dit? Shakespeariaansche scholieren lichten ons in aangaande de groote natuurlijke schoonheden van het land waarin de man geboren en opgevoed werd; zij vertellen ons van het uitbreken van gevoelen in Engeland gedurende de dagen zijner mannelijkheid, en van de wonbare breedte en diepte en hoogte van dit gevoelen toentertijd; zij leggen verder uit dat gedurende het Elizabethaansche tijdperk de meest voorbeeldeloze aanmoediging gegeven werd aan dramatisch talent. En duizend andere dingen worden ons verteld van den man, zijn metgezellen, zijn tijden en zijn werken. Maar is het na dit alles eenigszins helderder, hoe het is dat de plattelandsche zoon van een Warwickschireschen koopman de hoogste letterkundige gave zou hebben bezeten? Shakespeare was een machtige genius, en daar eindigt het; er kan geen reden van gegeven worden.

Nogmaals: hier is een man „geboren uit een natie welke verspreid en geplunderd was geworden — zonder een koning, zonder wijsheid en zonder eene stem; een verdachte, in een kwaden naam gebrachte, gehate natie”. Geboren uit een boerenvrouw, werd hij tot timmerman opgeleid, en was al zijn dagen arm. Zoodra hij aan hen bekend werd, vervolgde zijn eigen volk hem en bracht hem ter dood als een goddeloos mensch. Zijn gansche leven werd doorgebracht in een geringe en verachte Romeinsche provincie, de grenzen waarvan hij voorzichtig was niet te overschrijden. Hij schreef nimmer een woord gedurende zijn gansche bediening; hij was zonder rang, maatschappelijk of politiek. En toch wierp deze man een invloed over de gemoederen der menschen die toenemende voortgeduurd heeft voor bijna tweeduizend jaren en die beslist veranderd heeft den stroom van menschelijk leven, individueel en nationaal. Zijn naam doet nog steeds de boozen beven en vervult de goeden met moed en hoop. Geen kwestie van leven of van dood kan Christus weglaten. Elke menschelijke ziel is opgeheven geworden door de leeringen van Jezus. Hier staan wij inderdaad tegenover de grootste aller verborgenheden.

Niettemin hebben de onnoozelen getracht dit onoplosbaar raadsel te „verklaren”, door in de toestanden te blikken waaronder onze Heiland geboren werd en waaronder hij leefde. Was hij niet, vragen zij, zegerierend de vrucht zijner eeuw? De volheid der tijden was gekomen. De schepter was van Juda geweken. De eeuw had het geloof verloren. Er was algemeene vrede. Aller oogen, zelfs van degenen die niet tot het Joodsche ras behoorden, waren naar iets gekeerd, niemand wist wat. De verwachting was ten hoogste gespannen. Godsdienst, zoodanig als hij was, heerschte overal in Palestina. Zeer zeker begunstigten de toestanden het verrijzen van eenen profeet. En de voorzaten van onzen Heere? Waren zij niet godsdienstig? Was niet de Joodsche natie een stad op een heuvel, een kaars op een kandelaar. En waren

zij niet bij uitnemendheid lieden die met visioenen te doen hadden? Om niet verder terug te gaan dan tot Jozef en Maria, zag niet de Maagd een visioen waarin haar gezegd werd dat Jezus geboren zoude worden? En verscheen er niet een engel aan Jozef? Deze natie is de eenige waarvan wij eenig verslag hebben dat zij visioenen had. Alle andere godsdienstige „lichtgeloovigheid” verkwijnt bij vergelijking. En toch bracht deze natie den éénen Mensch voort. Alle deze dingen worden gretig toegestaan door Christenen, en toch zal niemand zoo dwaas of haastig zijn te besluiten dat hij Christus „verklaard” heeft: Dat een enkel leven, en dat naar het zich laat aanzien jeugdig, gering en bescheiden, zoo zijn betoovering over een uitgestrektheid van tweeduizend jaren tijds zou werpen, dat zij heden tot den hoogst mogelijken graad het individueele leven van tallooze millioenen beïnvloedt, is een vraagstuk waarvan het menschenlijke begrip de oplossing wel in hope-looze vertwijfeling kan opgeven.

Het is precies zoo met het „Mormonisme”. Toegegeven dat wij vele dingen kunnen aanwijzen die tot zijn ontwikkeling hebben bijgedragen, volgt het nog volstrekt niet dat wij kunnen „uitleggen” wat het is dat al deze vruchten van macht en goed, die wij aan alle kanten zien, heeft veroorzaakt. Waarheid heeft op de eene of andere manier een invloed over het gemoed en de menschenlijke handelingen, dien wij niet kunnen doorgronden, en geen hoeveelheid loeren in de haar aanvang en ontwikkeling omringende toestanden zal dit wonder van macht helpen uitleggen.

ONTSLAG.

President Nicholas G. Smith, van de Amsterdamsche Conferentie, is eervol ontslagen van zijne werkzaamheden in deze zending, met vergunning om naar huis te gaan zoodra het hem voegt.

BENOEMING.

Ouderling Abraham Dalebout is benoemd tot president van de Amsterdamsche Conferentie.

AANGEKOMEN.

Ouderlingen Earnest C. Rossiter en Jonathan H. Openshaw, beiden uit Salt Lake City, Utah. Aan Ouderling Rossiter is de Luiksche en aan Ouderling Openshaw de Rotterdamsche Conferentie tot arbeidsveld aangewezen.

DE BELANGRIJKE KLEINIGHEDEN.

Gij zult bij het pogen om een hooger geestelijk standpunt in het dagelijks leven in te nemen, ontdekken, dat de kleine dingen uw geduld meer op de proef stellen en meer van uwe kracht vórgen, dan de meer belangrijke.

Het huiselijk, zoowel als het maatschappelijk en zakenleven is samengesteld uit eene aaneenschakeling van kleinigheden.

Er zijn lieden, die groot leed met gelatenheid dragen en die door tegenspoed eene zekere waardigheid en karakterkracht schijnen te verkrijgen, maar over wien kleine lastigheden geheel de baas spelen.

De orthodoxe „Christen” van het oude model, behoorde vaak tot deze soort.

Dood, armoede en tegenspoed droeg hij zonder zich te beklagen; hij werd dikwijls in tijden van grootste smart een aangenamer medemensch.

Hij beschouwde al zulke beproevingen als den wil van God en boog zich daarvoor.

Maar als het middagmaal niet op tijd klaar, of zijn koffie niet zoo goed als gewoonlijk was, wanneer zijn bril niet op z'n plaats lag, of iemand hem op z'n teenen trapte, dan werd hij een briesende leeuw en zijn gebrul dreef zijne verschrikte huisgenooten in de donkerste hoeken.

Er hebben Buurt-Engelen geleefd, die waakten bij het bed van den stervenden zondaar; weezen en weduwen ondersteunden en groote smarten verheven als martelaressen droegen. Maar als een vuile schoen op een pas geboenden vloer kwam, of echtgenoot of kind te laat aan het ontbijt waren, of nadat het klokje van gehoorzaamheid geslagen had, nog aan de deur stonden — o jé, dan werd de Engel een helleveeg, of eene brommende muskiet met stekenden angel.

De nieuwe wijsbegeerte verlangt kalmte en geduld bij kleine beproevingen, zoowel als vastheid van ziel voor 's levens groote rampen.

Zij verlangt eveneens, dat wij trachten te vermijden anderen te prikkelen door de belangrijkheid zulker kleinigheden gedachteloos te onderschatten.

Een man zal willicht nog eerder kalm blijven als hij midden in den nacht wakker wordt en bemerkt, dat het huis in brand staat, dan wanneer hij op het punt staat zich geheel voorbereid te ruste te leggen en eensklaps bemerkt dat zijn glas op de waschtafel ontbreekt, of dat het stuk zeep, waarom hij gevraagd heeft, er nog niet is.

Eene moeder draagt het verdriet van een gebrekkig kind met meer gelijkmoedigheid dan zij in staat is ten toon te spreiden tegenover voortdurende gedachteloosheid van een sterk kind.

Vriendelijk te zijn, beteekent nadenkend te zijn. Het vriendelijkste

en liefdevolste hart zal soms vergeetachtig en zorgloos zijn; maar het kan niet aanhoudend vergeetachtig en onachtzaam zijn voor de wenschen en nooden van anderen, zelfs niet in dingen, die maar kleinigheden zijn.

ELLA WHEELER WILCOX, *Kent u zelven.*

ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

Zondag 12 Februari 1905 werd te Arnhem de halfjaarlijksche conferentie gehouden. Aanwezig waren de volgende autoriteiten en zendelingen: zendingspresident Willard T. Cannon; president Delbert E. Wilcox, Clyde A. Hammond, J. Alfred Ririe en Jonathan E. Openshaw Jr. van de Rotterdamsche Conferentie; president Heber J. Webb en Petrus W. de Hart van de Groninger Conferentie; Ira Elmer en Wells L. Brimhall van de Amsterdamsche Conferentie; benevens president Chas. H. Dudley, Reindert Schouten, Pieter Assenberg, Uffo Uffens, Abraham J. Gold en Samuel J. Allen van de Arnheemsche Conferentie. President Dudley leidde de bijeenkomsten, die gehouden werden in het gewone lokaal in de Walstraat 6.

De morgenvergadering ving ten 10 ure aan. Het openingslied was: „Verlosser van Israel”. Ouderling Webb deed het gebed. Vervolgens werd gezongen: „Jezus werd eertijds veracht”. Ouderlingen Assenberg en Hammond bedienden het Heilige Avondmaal. President Cannon stelde de algemeene autoriteiten van Kerk en Zending voor, welke eenparig ondersteund werden. Ouderling Wilcox wees op de voorrechten die het Evangelie ons schenkt. Daarna sprak Ouderling De Hart over het plan der zaligheid en den vrijen wil des menschen. Ouderling Allen betoogde, dat profeten in deze dagen noodig zijn. Ouderling Schouten wees op het feit, dat wij geen anderen bijbel hebben, gelijk vele menschen denken, maar in hetzelfde boek gelooven, waarin heel de Christenwereld gelooft. President Dudley sprak een slotwoord, de vergadering zong: „Leid ons, o gij groote Meester”, waarna Ouderling Uffens het dankgebed deed.

De avondvergadering werd om 6 uur geopend met het zingen van het lied: „Wat is het Evangelie”. Ouderling Elmer bad. Na het zingen van „Kom kinderen van Zion”, sprak Ouderling Webb over de vraag: Wat gelooven de Mormonen? Ouderling Assenberg besprak de vraag: Wat zijn de Mormonen? Een dubbel kwartet zong een lied in het Engelsch: „High on the Mountain Top”. De volgende spreker was Ouderling Hammond, die een sterke getuigenis van het Evangelie gaf. Na enkele slotwoorden van den leider der vergadering, zong men: „O volheid van zegen!” Dankzegging door Ouderling Wilcox.

Maandag 13 Februari werd er door de zendelingen een raadsvergadering gehouden.

P. ASSENBERG, *Secr.*

STATISTIEK VERSLAG

VAN DE NEDERLANDSCH-BELGISCHE ZENDING, VOOR DE TWAALF MAANDEN,
EINDIGENDE 31 DECEMBER 1904.

Conferentien.	Conferentie- Presidenten.	Lokale Priesterschapp.					Leden.												Vergad. gehouden.			
		Zevent. van Zion	Ouderl.	Ouderl.	Priesters.	Leeraars.	Diakenen.	Totaal Leden en Lok. Priestersch.	Kinderen onder 8 jaren oud.	Totaal aantal zielen.	Gedoopt.	Naar Zion vertr.	Aangekomen.	Verhuisd.	Overleden.	Afgesneden.	Evangelie- gesprekken.	Tractaten uitgegeven.	Boeken uitgegeven.	Binnensh.	In de open lucht.	
Amsterdam.	Nic. G. Smith.	6	5	6	15	11	886	428	129	552	28	27	18	18	3	2	3472	14230	158	377		
Arnhem.	Chas. H. Dudley.	4	4	7	5	5	169	190	63	253	24	2	7	17		16	3211	16813	199	351	1	
Groningen.	Heber J. Webb.	5	5	6	5	5	208	227	62	289	24	31	4	7	3	3	3068	13536	168	482	1	
Luik.	Serge F. Ballif.	1	4	2	2	4	92	102	17	119	18	8		4		3	1205	7192	96	331		
Rotterdam.	Delbert E. Wilcox.	1	11	7	13	15	542	594	245	839	77	22	13	7	5	10	5799	34427	325	664		
Totaal . . .		2	30	23	34	44	40	1397	1536	516	2052	171	90	42	48	11	34	16755	86198	946	2205	2

WILLARD T. CANNON, *President.*

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

BIJ HET STATISTIEKE VERSLAG.

In dit nummer van DE STER geven wij het statistieke verslag van de Nederlandsch-Belgische Zending voor het jaar 1904. Het doet ons genoeg te zien dat, wat het aantal leden aangaat, de zending steeds grooter wordt. Gedurende het afgelopen jaar werden er 171 personen gedoopt, van wie 104 nieuwe leden waren. Deze bevinden zich in alle deelen van de zending en waren ongeveer in evenredigheid tot het aantal zendelingen, die in de verscheidene conferentiën werkzaam waren. Eene vermindering van leden had plaats in twee conferentiën, hoofdzakelijk veroorzaakt door emigratie.

De zendelingen hebben in het algemeen grooten ijver betoond, en wij twijfelen niet dat hun werk erkend is door onzen Vader in den Hemel. Hun loon zal zijn waar nòch mot nòch roest verderft. Ook zullen zij groote vreugde smaken over het geluk en de tevredenheid, tentoongespreid door degenen die door hunne bemiddeling het evangelie hebben aangenomen.

De toekomst voor het werk in Nederland is schoon. Met de hulp des Heeren willen wij het voortzetten, vertrouwend dat iedere vertakking grooter zal worden en dat in die plaatsen, waar het evangelie nog niet gepredikt wordt, spoedig een aanvang gemaakt zal worden. Hiertoe hebben wij de hulp en bijstand der heiligen noodig en in dit verband kunnen wij onzen raad herhalen, nl. dat het niet wenschelijk is te spoedig naar Zion te vertrekken. Een leven te leiden in strikte overeenstemming met het evangelie, kan niet anders zijn dan indrukwekkend voor onze medemenschen, en zoodoende worden wij werktuigen in de handen des Heeren om het werk te bevorderen.

W. T. C.

HEGT GIJ GELOOF?

Het feit dat het zonder geloof onmogelijk is Gode te behagen, maakt het beantwoorden van bovenstaande vraag tot een zaak van het grootste gewicht. De Schriften doen echter een hoogst eenvoudige middel aan de hand, om te kunnen weten of men geloof heeft. Wáár geloof werpt vruchten af en daarop kan men een goede oordeelvelling bouwen. Die vruchten zijn van tweeërlei aard: ten eerste die welke wij in dit leven reeds plukken, op aardsch zoowel als geestelijk gebied, en ten tweede die welke wij hiernamaals pas zullen oogsten. Wanneer ons geloof ons

nu niet reeds enkele zegeningen schenkt, is er heel veel reden om te twijfelen dat het ons aan gene zijde des grafs iets baten zal.

Wie geloof hecht aan de woorden des Heeren, zal ze, wanneer ze zekere wetten of geboden te kennen geven, onvoorwaardelijk opvolgen. Hij die zegt: „Ik geloof wel dat dit of dat een gebod Gods is, maar het is voor mij te zwaar en ik vertrouw dat de Heere het mij wel vergeven zal, als ik het niet naleef”, die persoon bedriegt zichzelf met valsche overlegging. Zijn geloof zal hem niet baten. Wij moeten leven bij alle woord dat door den mond Gods uitgaat, maar niet bij de verontschuldiging die het menschelijk verstand zoo gaarne maakt. En o! het kan zulk een mooien schijn geven aan die uitvluchten. Een niet-tiendbetaler, bijvoorbeeld, redeneert somtijds aldus: „Nu ja, de tiendwet is een wet des Heeren, maar mijn weekgeld is klein en daarom besteed ik liever alles in mijne huishouding. De Heere weet wel dat mijn gezin en ik het best kunnen gebruiken; Hij zal mij het onthouden van de tienden niet toerekenen”. Welk een redeneering! Kunnen wij ons verlaten op het woord dat door den mond Gods uitgegaan is? Zoo ja, dan moeten wij het ook onvoorwaardelijk gehoorzamen. „Vertrouw op den Heere met uw gansche hart, en steun op uw verstand niet”. Met dat ééne woord is alles gezegd.

Van een van Napoleon's officieren wordt een merkwaardig staaltje van geloofsvertrouwen verteld. Op een inspectie-dag raakte de keizer het bestuur over zijn paard kwijt en zijn befaamde versleten hoed viel neer voor de voeten van een' luitenant. Den hoed oprapen, van zijn plaats treden en het hoofddeksel aan Napoleon overhandigen, dit was voor den jongen subalternen officier het werk van een oogenblik.

„Dank je, kapitein“, zei de keizer.

„In welk regiment, Sire?“ vroeg de gelukkige jonkman vlug.

Een tweede blik overtuigde Napoleon dat hij zich in de verwarring van het oogenblik vergist had in den rang van den officier; en even stipt als zijn ondergeschikte, die de woorden letterlijk opnam, antwoordde hij:

„Och, dat is waar ook. In de Garde“.

Een aanstelling in de Garde, des keizers lievelings-corps, was een prijs waarvoor men zijn leven waagde. Hier werd het onvoorwaardelijk geloof in de woorden van een feilbaar mensch rijkelijk beloond. Welk een aansporing ligt hierin om onvoorwaardelijk vertrouwen te stellen in de woorden van Hem, die zich nooit vergist!

Wanneer wij beweren geloof te hebben, moeten onze handelingen altijd dienovereenkomstig zijn, en het is wijs, dat geloof bij onszelfen te koesteren, zoodat het sterker wordt. Zeer gevaarlijk is het de kracht van ons geloof rond te bazuinen. Dikwijls toch is het vermeende kracht. Men kan veronderstellen, een geloof te bezitten, dat bergen kan verzetten, terwijl een eenvoudige op-de-proef-stelling het tegendeel soms

bewijst. Er zijn menschen geweest, die overal en aan iedereen, die er maar ooren naar had, wisten te vertellen hoe krachtig hun geloof was. En toen het eens beproefd werd, bijvoorbeeld bij een eenvoudige zalving, en er geen genezing volgde, toen vielen zij van de Kerk af, de stumperds die zij waren! Zij hadden niet onderzocht of ze wel een kruimeltje van die kostelijke gave Gods hadden en toen hen geschiedde naar hun „geloof“, wierpen zij de blaam op den Heere en de dragers van Zijn gezag. En gelijk deze lieden bedrogen uitkwamen, zoo zal het ons ook gaan wanneer onze daden strijden met onze uitgedrukte geloofsovertuiging. „Een iegelijk zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd“. Het oprechte geloof, het innige zielsvertrouwen is een zaak tusschen den Heere en ons. „Hebt gij geloof? hebt dat bij uzelfen voor God. Zalig is hij die zichzelfen niet oordeelt in hetgeen hij voor goed houdt“ (Rom. 14 : 22).

I. K.

CORRESPONDENTIE.

Broeder Jan G. Grondel schrijft ons uit Amsterdam:

„Nadat eenige malen getracht was een zangkoor uit de leden der Amsterdamsche gemeente te vormen, en dit steeds mislukte wegens de overplaatsing der zendelingen naar andere Conferentiën, deed ten laatste Ouderling Park Kenner in den zomer van 1903 andermaal eene poging om een koor te organiseeren. Hierin slaagde hij vrijwel, maar opeens werd hij overgeplaatst en scheen het of de Amsterdamsche gemeente andermaal zonder zangkoor kwam. Dit zou zeer spijtig geweest zijn, daar reeds verscheidene ijverige leden toegetreden waren. Men besloot nu te trachten een zangleider te verkrijgen uit de lokale broederen en hierin slaagde men spoedig.

De eerste oefeningen onder hunnen nieuwen leider vingen half Januari 1904 aan, nadat een Reglement vastgesteld en gedrukt was, en het Zangkoor den naam „Zions Banier“ verkregen had. Sedert werden in twee Conferentiën alhier en in twee buitengewone vergaderingen, welke te Weesp werden gehouden, door het zangkoor eenige liederen gezongen, welke zeer goed slaagden en een goeden indruk achterlieten.

Daar het nu een jaar geleden was sedert de oprichting van het koor, besloot het bestuur aan de leden een feestavond aan te bieden ter herdenking van het eenjarig bestaan. Dit feest werd gehouden op Zaterdag 7 Januari j. l., bijgewoond door al de zendelingen der Amsterdamsche Conferentie. Het slaagde uitstekend, daar gezorgd was voor een afwisselend en aangenaam program, zoodat alle aanwezigen voldaan huiswaarts keerden en het besluit namen nog meer te ijveren tot bl ei van „Zions Banier“.

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Wiltsoe, directeur van het Landbouwkundig
Proefstation te Logan, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)

(*Vervolg van bladzijde 40.*)

IV. — HET GRONDBEGRIIP DER NATUURWETENSCHAP.

De aard van licht is in iedere eeuw een in hooge mate boeiend onderwerp voor studie en overpeinzing geweest. Descartes, de Fransche wiskundige en wijsgeer, uitte de stelling dat licht bestaat uit kleine door lichtverspreidende lichamen uitgezonden sprankjes, en dat de gewaarwording van licht voortgebracht wordt door de drukking van deze sprankjes op het netvlies van het oog. Kort nadat deze *uitzendings- of atomen-theorie* was voorgesteld geworden, verklaarde Hooke, een Engelsch navorscher van groote vermaardheid, in het openbaar dat de lichtverschijnselen, gelijk hij ze waargenomen had, hem tot het geloof leidden, dat de aard van licht het best verklaard kon worden door aan te nemen dat licht een soort van golving in de eene of andere onbekende middenstof was, en dat de gewaarwording van licht teweeggebracht werd wanneer deze golvingen stootten op het netvlies van het oog. Deze nieuwe stelling, bekend als de *theorie van golvingen*, werd eindelijk, nadat de groote Isaac Newton zich ten gunste van de atomen-theorie uitgelaten had, door de meerderheid der geleerden als verkeerd verworpen.

Omstreeks het jaar 1800, meer dan een eeuw na de dagen van Descartes, Hooke en Newton, beweerde een Engelsch geneesheer, Dr. Thomas Young, die lang door proefnemingen den aard van licht onderzocht had, dat de uitzendings-theorie vele van de best bekende lichtverschijnselen niet kon verklaren. Dr. Young beweerde verder dat er alleen juiste uitleggingen gegeven konden worden door de theorie van golvingen van een etherische door de ruimte verspreide middenstof, en verschafte talrijke proefondervindelijke bewijzen ten gunste van dit inzicht. Deze herleving van de oude golvings-theorie had in het eerst met hevigen tegenstand te kampen van vele der grootste wetenschappelijke geesten van dien tijd. Eenigen tijd na Dr. Young's openbaarmaking ondernam een officier van het Fransche leger, Augustine Fresnel, de studie van den aard van licht, en kwam, bijna onafhankelijk, tot de door Dr. Young opgegeven conclusie. Later ontdekten andere navorschers lichtverschijnselen welke alleen verklaard konden worden op de golvings-stelling, en zoo won de nieuwe theorie langzamerhand grond en aanhangers.

Toch publiceerde de sterrenkundige Herschel nog in 1827 een verhandeling over licht, waarin hij de werkelijke verdienstelijkheid van

de theorie van golvingen ernstig in twijfel scheen te trekken. *) Eveneens loofde de Keizerlijke Academie te St. Petersburg in 1826 een prijs uit voor de beste poging om de golvings-theorie van licht van enkele der hoofdbezwaren tegen haar te bevrijden. **) Het was verscheidene jaren later eer de groote meerderheid van de wetenschappelijke wereld de theorie van golvingen aannam als de juiste uitlegging van de verschijnselen van licht.

In het kort neemt deze theorie aan dat een zeer verdunde, maar zeer veerkrachtige, zelfstandigheid, de lichtvoortbrengende ether genoemd, alle ruimte vult, en om al de ultimate, of uiterste, stofdeeltjes heen gevonden wordt. Dus, de poriën van hout, grond, lood, goud en het menschelijk lichaam zijn gevuld met de lichtvoortbrengende ether; en het is volkomen onmogelijk een deel der ruimte vrij van dezelve te krijgen. Een lichtgevend lichaam is een lichaam waarin de uiterste deeltjes, de atomen of stofjes, zich zeer snel bewegen, en aldus verstoringen in de ether veroorzaken, eenerlei als de verstoringen in kalm water wanneer er een steen in geworpen wordt, en, evenals de watergolf, uitgaande van het verstoringpunt, zoo stralen de ethergolven uit het lichtverspreidend lichaam de ruimte in. Wanneer een golf op het netvlies van het oog stoot, wordt de gewaarwording van licht teweeggebracht. Deze pasgevonden ether werd spoedig gebruikt om andere natuurverschijnselen uit te leggen.

De aard van hitte was lang besproken geworden toen de wetenschappelijke wereld zich ten gunste van de golvingstheorie van licht uitliet. Eén school hield staande dat de gewaarwording van hitte veroorzaakt werd door het afschieten van hitte-sprankjes door het verhitte lichaam; de andere school, met weinig aanhangers, hield vol dat hitte eenvoudig was een vorm van beweging van de lichtvoortbrengende ether, alreeds aangenomen in de licht-theorie. De latere ontdekkingen der wetenschap bewezen met aanmerkelijke zekerheid dat de golvings-theorie van hitte recht is, maar het was pas tegen het midden der vorige eeuw dat de uitzendingstheorie van hitte zijn grond verloor. Inderdaad zegt Dr. Whewell, in de derde uitgave van zijn klassiek boek over de *History of Inductive Sciences*, uitgegeven in 1859, dat de golvings-theorie van hitte, „in geen geval ten volle bevestiging ontvangen heeft”; †) en Dr. John Tyndall, in een in 1887 uitgegeven boek, zegt dat de uitzendings-theorie „tot heel onlangs stand hield onder de scheikundigen van onze dagen”. §) Heden zijn de bewijzen der moderne wetenschap overstelpend ten gunste van de golvings-theorie van hitte.

(Wordt vervolgd.)

*) *History of the Inductive Sciences*, Whewell, 3rd edition. Vol. II, p. 114.

**) T. a. p., 117.

†) Vol. II, p. 184.

§) *Heat, A Mode of Motion*, Tyndall, 6th ed., p. 85.

PSALM OF GEZANG?

In een der bladen kon men onlangs het volgende lezen:

„Men schrijft ons:

Een Nederlandsch Hervormde gemeente in de provincie Utrecht, tijdelijk zonder eigen dominée. Haar vroegere voorgangers, vooral de laatste, felle tegenstanders van de Evangelische Gezangen. Gedurende de vacature vervulling der predikbeurten door ringdominées. Enkelen geven als in eigen gemeente ook een gezangvers te zingen. Ondankbaar werk, het zingen vlot niet.

Weer is het Zondag. Jonge dominée verzoekt zijn gehoor niet één, doch twee verzen te zingen. Al te erg. Het orgel laat zich hooren, ook de voorzanger, de dominée en nog een enkele. Verdere kerkgenooten houden boek en mond dicht. Het eerste vers is teneinde en dominée tracht den organist te beduiden niet door te gaan. Deze begrijpt niet, speelt door. Aan het einde van 't orgelspel verzoekt dominée toch te zingen en nu Psalm 32 verzen 5 en 6. Zegenvierende blikken. En daar ruischt krachtig door het kerkgebouw:

„Wil toch niet stug gelijk een paard, weerstreven,

Of als een muil, door domheid voortgedreven”.

en hetgeen verder volgt.

Of dominée later weer een ruim gehoor zal hebben?”

Naar aanleiding daarvan schreef in een volgend nummer een inzender:

„In uw blad van Zaterdag las ik een verhaal uit eene dorpsgemeente betreffende het zingen van gezangen en daarna het opgeven van Ps. 32.

Mag ik u uit mijne herinnering het volgende eens meedeelen wat jaren geleden werkelijk gebeurd is in eene dorpsgemeente in Zuid-Holland. Ook daar gaf de predikant eenige gezangverzen op. Geen orgel in de kerk en de Meester, tevens voorzanger, zong met zijne vrouw en den predikant alleen.

Na het eerste vers verzocht de predikant den voorzanger op te houden.

De gemeente wil geen gezangen zingen, dat zij dan psalmzingen. Hij gaf Ps. 32 : 5.

Wil toch niet stug, gelijk een paard weerstreven,

Of als een muil door domheid voortgedreven.

De gemeente zong er vlug op los.

Na den dienst zeide de predikant tot een der ouderlingen: Ziezoo, nu heeft de gemeente zich zelf, zingende, gekenmerkt.

Hoe zoo, dominé? vroeg de ouderling.

Wel zij hebben zich zelf als paarden en muilezels bezongen.

Wel, dominé, sprak de ouderling, gij hebt u wel vergist. Toen het gezang gezongen werd zong u luidkeels mee. Toen de psalm gezongen werd, zweeg u. Dus de gemeente heeft het u toegezongen, dominé.

De dominé krabde zijn hoofd eens even en maakte toen maar dat hij naar huis ging.”

VARIA.

BIJ EEN STRAATVERGADERING.

Ouderling B.... en zijn vrouw waren bezig met het verrichten van zendelingswerk in Engeland. Op een avond toen de Ouderling een groot aantal mensen op den hoek van een straat toesprak, stond zuster B.... onder de menigte bij de andere toehoorders.

„De prediker is uit Utah”, zei een vreemde dame tot zuster B....

„Is 't waar?” antwoordde zij.

„Ja; en het is een Mormoon”.

„Werkelijk?”

„Het moet een slechte man wezen, ofschoon ik zeggen moet dat hij er niet zoo slecht uitziet”.

„Denkt u niet?”

„Kijk eens naar zijn aangenaam gezicht en net voorkomen. Het is een knappe kerel — maar onze meisjes zouden goed doen zich voor hem te hoeden. Deze Mormonen, weet u, is 't alleen om onze meisjes te doen”.

„Neem me niet kwalijk, maar daarin vergist u zich”.

„Kent u de Mormonen?”

„Ja, verscheidene”.

„Kent u dezen?”

„Jawel. Het is mijn man”.

Mill. Star.

MAAR WAAROM WEENDE JACOB?

De Bijbel — dat eerbiedwaardig verslag van den vooruitgang der menschheid, zegt een buitenlandsch blad — maakt melding van niet minder dan twee-en-vijftig kussen. Meer dan de helft daarvan werden door mannen gegeven en ontvangen. De eerste werkelijk romantische kus van de Schriften was een voorval in de jongelingsjaren van Jacob. De jeugdige Joodsche jongeling had zijns vaders huis verlaten en was uitgegaan om de wereld te bezien. Terwijl hij zich met moeite langs den stoffigen weg voortsleept, valt zijn oog eensklaps op een verrukkende schilderij. Aan den rand van een' put bij den weg staat een liefelijke maagd; haar liefvallige lichaamsvorm is duidelijk afgeteekend op het zachte blauw van den Palestijnschen hemel. Een glimlach krult wellicht haar lippen, terwijl de reine vreugde van haar jonge leven zich uit in een lied. Het is niet te verwonderen dat de jonge reiziger, terwijl hij naderbij komt, een aandoening in zijn hart voelt opkomen, die daar nog nooit te voren was. De jonge man en het meisje ontmoeten elkaar, en die twee schijnen zeer spoedig hunne gevoelens voor elkander begrepen te hebben, want het bijbelsche verhaal van deze ontmoeting eindigt met het gezegde: „en Jacob kuste Rachel; en hij hief zijne stem op en weende”.

EXOTISCHE BLOEM.

Ik ben als de bloem, die werd overgeplant
In een koude streek uit een zonnig land.

O, de koude, die deert mijn bloemenhart
Doch geen van mijn makkers begrijpt mijn smart.

Zij lachen om mijn zielsverdriet,
Zij kennen 't Vaderland ook niet.

O, als een kapel bij mij rusten wil,
Dan houd ik mijn stengel zoo lijdend stil.

Dan komen de muggen om 't hoofd gedanst;
Wie, wie van mijn makkers begrijpt mijn angst?

De koude wind uit het Oosten, rooft
De stralenkrans van mijn bloemenhoofd

En de gure wind, die waait uit Noord
Heeft het lelieblank van mijn kelk vermoord.

Zie de regen drupt van mijn bladen af
En graaft aan mijn wortel mijn bloemengraf.

O, 'k verlang naar dat Land van Zonneschijn,
Waar 'k in schitterenden tooi kan zijn.

Ik ben als de bloem, die werd overgeplant
Maar toch blijft de Hemel mijn Vaderland.

CORNÉLIE DE WAAL, *Van Leven en Lieven.*

OVERLEDEN.

SCHÜTZE. — Te Rotterdam, 27 Januari 1905, Dora Schütze, echtgenoote van Frederich C. G. Schütze, geboren 4 Juni 1850 te Rothenburg (Duitschland), gedoopt den 14 October 1890 te Amsterdam door Ouderling L. W. Simmons en bevestigd door Ouderling A. Spencer.

INHOUD:

Oogen hebbende, zien zij niet . . .	Blz. 49	Hebt gij geloof?	Blz. 57
Ontslag	„ 53	Correspondentie	„ 59
Benoeming	„ 53	Joseph Smith als Natuurkundige	„ 60
Aangekomen	„ 53	Psalm of Gezang?	„ 62
De belangrijke kleinigheden	„ 54	Varia	„ 63
Arnhemache Conferentie	„ 56	Exotische Bloem	„ 64
Statistiek Verslag	„ 56	Overleden	„ 64
Bij het Statistieke Verslag	„ 57		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.